

- Ваша светлост тогава се застъпи с милостивото си сърце и накара да се отмени смъртното наказание за победения.

София се усмихна и метна тържествуващ взор към снахаси. Не беше само Елисавета, която можеше да се похвали с милосърдие и нежност. Ала в този миг младото момиче бе отвлечено от съвсем друга мисъл, обхванало с тънка десница тежката златна дръжка на кристалния покал, от който забравяше да отпие малиновия си сироп.

Двете сестри не можеха да забравят разказаното и видяното днес. Затова почти не чува новото произведение на Волфрам фон Ешенбах ^{Ехалм} "Вилхелм", написана според френската сага за "Битката при Алискан".

- Съжалявам, че това мое произведение не можа да бъде чуто от нашия ^{ми} ~~век~~ благодетел, покойния ландграф, защото той първи, с чудната си начетеност, ми обърна внимание върху цената на тази сага. С каква радост той би чул днес стиховете на ^{Ехалм} "Вилхелм"... - въздъхна Ешенбах.

- Той би чул със също такава радост и новите стихове на "Парсифал", - се обади тихият и сериозен глас на младия ландграф Лудвиг, който ценеше ^Впрекрасните творби на Ешенбах преди всичко величието на мисълта, светлината на благонравието, красотата на верността, които бяха най-ярките белези в изкуството на прочутия шворец на Светия Граал.

Сам Лудвиг мечтаеше да бъде един от рицарите на Светия Граал, да прекара живот чист от всякакъв грях, в дело и помисъл, с вярната преданност на Елисавета, която той обичаше повече от всичко на света.

Девойката почувствува нежната му мисъл, неволно изви лице към него, леко се позачерви и сведе чело. Въздъхна. Мислите ѝ я отнесоха към други земи, там в манастиря на кларисите, сред тихото песнопение и молитви на обречените живота си в служба Богу. А сърцето ѝ я теглеше тук, при тоя, който бе за нея най-преданият другар, най-верния покровител. И Елисавета незлобливо отправи очи към сестра си